

Barborka s rozžiarenými očami, zvedavá, čo objavia, otvorila so starou mamou prvý kufor.

Vnútri bola veľká škatuľa z kartónového papiera.

„Pozri sa, to sú moje svadobné šaty,“ povedala stará mama,
keď zdvihla vrchnák škatule.
„Och!“ zvolala Barborka pri pohľade na ľahulinkú bielu látku.
„Vyzerajú ako róba pre vílu!“

„A vidíš, čo som mala vo vlasoch?“
Stará mama založila Barborke
do vlasov čelenku z ligotavých
bielych perál.

Barborka sa pozrela do zájdeného
zrkadla, ktoré viselo na hrdzavom
klinci.

„Môžem si ju chvíľku nechať?“
„Áno, no potom ju odložíme
nazad do škatule.“

„A toto je čo?“

„Hracia skrinka, pozorne počúvaj...“

Nežná melódia sa rozľahla po pôjde.

„To je krásne!“

„Darujem ti ju, ale dávaj na ňu dobrý pozor. Sľúb mi to...“

„Sľubujem, stará mamička! To bude moja najobľúbenejšia hracia skrinka!“

